

EUROPEISKA
UNIONENS RÅD

Bryssel den 14 januari 2005 (18.1)
(OR. en)

5267/05

**Interinstitutionellt ärende:
2003/0282 (COD)**

ENV 10
ENT 8
CODEC 11

NOT

från: Generalsekretariatet
till: Arbetsgruppen för miljön

Föreg. dok. nr: 5156/04 ENV 2 ENT 2 CODEC 4
Komm. förslag nr: 15494/03 ENV 655 ENT 221 CODEC 1704 – KOM(2003) 723 slutlig

Ärende: Förslag till Europaparlamentets och rådets direktiv om **batterier och ackumulatorer** och förbrukade batterier och ackumulatorer
– Skäl

I bilagan till denna not återfinns det ovan nämnda direktivets ingress, reviderad för att återspegla resultatet av diskussionerna i arbetsgruppen för miljön den 13 januari.

Såsom framfördes vid det mötet utgår ordförandeskapet från att delegationerna kan godta bifogade skäl i ingressen om inte annat meddelas senast onsdagen den 19 januari 2005 kl. 17.00.

Förslag till
EUROPAPARLAMENTETS OCH RÅDETS DIREKTIV
om batterier och ackumulatorer och förbrukade batterier och ackumulatorer
(Text av betydelse för EES)

EUROPAPARLAMENTET OCH EUROPEISKA UNIONENS RÅD HAR ANTAGIT DETTA
DIREKTIV

med beaktande av Fördraget om upprättandet av Europeiska gemenskapen, särskilt artiklarna 175.1 och 95.1 i detta, jämförda med artiklarna 4, 5 och 18,
med beaktande av kommissionens förslag¹,
med beaktande av Europeiska ekonomiska och sociala kommitténs yttrande²,
med beaktande av Regionkommitténs yttrande³,
i enlighet med förfarandet i artikel 251 i fördraget⁴, och

av följande skäl:

- (1) De nationella åtgärderna avseende batterier och ackumulatorer och förbrukade batterier och ackumulatorer bör harmoniseras. Huvudsyftet med detta direktiv är att minimera den påverkan som batterier och ackumulatorer och förbrukade batterier och ackumulatorer har på miljön och därigenom bidra till att skydda, bevara och förbättra kvaliteten på miljön. Den rättsliga grunden är därför artikel 175.1 i fördraget. Det är dock även lämpligt att vidta åtgärder på gemenskapsnivå på grundval av artikel 95.1 i fördraget för att harmonisera kraven beträffande tungmetallhalten i samt märkningen av batterier och ackumulatorer och därigenom se till att den inre marknaden fungerar väl och motverka snedvridning av konkurrensen inom gemenskapen.

¹ EUT C 96, 21.4.2004, s. 29.

² EUT C 117, 30.4.2004, s. 5.

³ EUT C 121, 30.4.2004, s. 35.

⁴ Europaparlamentets yttrande av den 20 april 2004 (ännu inte offentliggjort i Europeiska unionens officiella tidning), rådets gemensamma ståndpunkt av den ... (EUT C ...) och Europaparlamentets beslut av den ... (EUT C ...).

- (2) Den 30 juli 1996 antog kommissionen ett meddelande om revidering av gemenskapens strategi för avfallshantering i vilket riktlinjer för gemenskapens framtida avfallspolitik fastställs. I meddelandet betonas att det är nödvändigt att minska mängden farliga ämnen i avfallet, och man pekar särskilt på de möjliga fördelarna med gemenskapsomfattande regler för att begränsa förekomsten av sådana ämnen i produkter och tillverkningsprocesser. I meddelandet anges vidare att om uppkomsten av avfall inte kan förhindras, skall avfallet återanvändas eller återvinnas för att utvinna material eller energi.
- (3) Rådets direktiv 91/157/EEG av den 18 mars 1991 om batterier och ackumulatorer som innehåller vissa farliga ämnen⁵ har lett till en tillnärmning av medlemsstaternas lagstiftning inom detta område. Det direktivets syften har dock inte helt uppnåtts. I gemenskapens sjätte miljöhandlingsprogram och i direktiv 2002/96/EG om avfall som utgörs av eller innehåller elektriska eller elektroniska produkter (WEEE)⁶ betonas också att det är nödvändigt att se över det. För tydlighetens skull bör direktiv 91/157/EEG därför ändras och ersättas.
- (4) För att direktivets miljömål skall uppnås förbjuds utsläppande på marknaden av vissa batterier och ackumulatorer som innehåller kvicksilver eller kadmium. I direktivet uppmanas även till omfattande insamling och återvinning av förbrukade batterier och ackumulatorer samt bättre miljöprestanda hos alla aktörer som är involverade under hela livscykeln för batterier och ackumulatorer, till exempel tillverkare, distributörer och slutanvändare, särskilt de aktörer som är direkt inblandade i behandlingen och återvinningen av förbrukade batterier och ackumulatorer. De särskilda regler som är nödvändiga för detta kompletteras befintlig gemenskapslagstiftning om avfall, särskilt direktiv 75/442/EEG om avfall⁷, direktiv 1999/31/EG om deponering av avfall⁸ och direktiv 2000/76/EG om förbränning av avfall⁹.

⁵ EGT L 78, 26.3.1991, s. 38. Direktivet senast ändrat genom kommissionens direktiv 98/101/EG (EGT L 1, 5.1.1999, s. 1).

⁶ EGT L 37, 13.2.2003, s. 24.

⁷ EGT L 194, 25.7.1975, s. 39. Direktivet senast ändrat genom förordning (EG) nr 1882/2003 (EUT L 284, 31.10.2003, s. 1).

⁸ EGT L 182, 16.7.1999, s.1. Direktivet senast ändrat genom förordning (EG) nr 1882/2003 (EUT L 284, 31.10.2003, s. 1).

⁹ EGT L 332, 28.12.2000, s. 91.

- (5) För att förhindra att batterier och ackumulatorer hamnar i miljön och för att slutanvändarna inte skall förvirras av olika avfallshanteringskrav för olika batterier och ackumulatorer, bör detta direktiv omfatta alla batterier och ackumulatorer som släpps ut på marknaden inom gemenskapen. En sådan bred räckvidd bör också garantera stordriftsfördelar vid insamling och återvinning samt en optimal resursbesparing.
- (6) Tillförlitliga batterier och ackumulatorer är nödvändiga för säkerheten för många produkter, apparater och tjänster och utgör en viktig energikälla i vårt samhälle.
- (7) Det är lämpligt att skilja mellan bärbara batterier och ackumulatorer, å ena sidan, och industribatterier och -ackumulatorer samt bilbatterier och -ackumulatorer, å andra sidan. Bortskaffande av bilbatterier och -ackumulatorer samt industribatterier och -ackumulatorer i deponier eller genom förbränning bör förbjudas. För bärbara batterier och ackumulatorer bör insamlingssystem med hög insamlingsnivå inrättas. Det är även lämpligt att ha olika insamlingssystem och finansieringsarrangemang för de olika typerna av batterier och ackumulatorer.
- (8) Industribatterier och -ackumulatorer bör vara alla batterier och ackumulatorer som är avsedda uteslutande för industriellt eller professionellt syfte. Detta inbegriper batterier och ackumulatorer som används för elförsörjning vid nödsituationer eller som reservkraft på sjukhus, flygplatser eller kontor, batterier och ackumulatorer som används på tåg eller flygplan och batterier och ackumulatorer som används på offshoreoljerigggar eller i fyrar. Hit hör även batterier och ackumulatorer som är avsedda uteslutande för manuella betalningsterminaler i affärer och restauranger, streckkodläsare i affärer, videoutrustning för TV-kanaler liksom studior för yrkesmässigt bruk, gruvlampor och dyklampor som är fästa vid gruvhjälmor och dykhjälmor för yrkesutövare, reservbatterier och -ackumulatorer för eldörrar för att förhindra att människor fastnar eller kläms, batterier och ackumulatorer som används i instrument eller i olika typer av mät- eller instrumentutrustning samt batterier och ackumulatorer som används i samband med solpaneler, fotovoltaiska och andra tillämpningar av förnybar energi. Definitionen av industribatterier och -ackumulatorer inbegriper också batterier och ackumulatorer som används i eldrivna fordon, till exempel bilar, rullstolar, cyklar, flygplatsfordon och automatiska transportfordon. Utöver denna icke-uttömmande förteckning av exempel skall varje batteri eller ackumulator som inte förslutits och inte används för fordon anses vara industribatteri respektive industriackumulator.

- (9) Bärbara batterier och ackumulatorer bör vara alla förslutna batterier och ackumulatorer som en genomsnittsperson kan bära i handen utan svårighet och som varken är bilbatterier eller -ackumulatorer eller industribatterier eller -ackumulatorer. Detta inbegriper batterier med en enda cell (till exempel AA- och AAA-batterier) och batterier och ackumulatorer som används av konsumenter eller yrkesutövare i mobiltelefoner, bärbara datorer, sladdlösa elektriska handverktyg, leksaker och hushållsapparater, till exempel elektriska tandborstar, rakapparater och handdammsugare (inklusive liknande utrustning som används i skolor, affärer, restauranger, på flygplatser, kontor eller sjukhus) och varje batteri som konsumenter kan använda för normala tillämpningar i hushållet.
- (10) Kommissionen bör utvärdera behovet av anpassning av direktivet, med beaktande av tillgängliga tekniska och vetenskapliga rön. I synnerhet bör kommissionen inom fyra år efter direktivets ikraftträdande genomföra en översyn av undantaget från kadmiumförbudet för bärbara batterier och ackumulatorer som är avsedda att användas i sladdlösa elektriska handverktyg. Sladdlösa elektriska handverktyg inkluderar sådana verktyg som konsumenter eller yrkesmän använder för svarvning, fräsning, slipning, sågning, kapning, klippning, borrar, håltagning, stansning, hamring, nitning, skruvning, polering eller liknande bearbetning av trä, metall eller andra material samt för gräsklippning, beskärning eller annat trädgårdsarbete.
- (11) Kommissionen bör också övervaka, och medlemsstaterna bör uppmuntra, en teknisk utveckling som förbättrar batteriers och ackumulatorers miljöprestanda under hela deras livscykel, bland annat genom att delta i gemenskapens miljölednings- och miljörevisionsordning (EMAS).
- (12) För att skydda miljön bör man samla in förbrukade batterier och ackumulatorer. Därför bör insamlingssystem inrättas så att slutanvändarna enkelt och kostnadsfritt kan göra sig av med alla förbrukade bärbara batterier och ackumulatorer.

- (13) Det är önskvärt att medlemsstaterna uppnår en hög insamlings- och återvinningsgrad för förbrukade batterier och ackumulatörer, så att en hög nivå på miljöskydd och materialåtervinning uppnås i hela gemenskapen. Detta direktiv bör därför ställa upp lägsta insamlings- och återvinningsmål för medlemsstaterna. Det är lämpligt att beräkna insamlingsnivån på grundval av den genomsnittliga årliga försäljningen under de föregående åren så att alla medlemsstater har jämförbara mål som står i proportion till den nationella batteriförbrukningsnivån.
- (14) Särskilda återvinningskrav bör fastställas för kadmium- och blybatterier och -ackumulatörer för att uppnå en hög nivå på materialåtervinningen i hela gemenskapen och förhindra skillnader mellan medlemsstaterna.
- (15) Alla berörda parter bör ha möjlighet att delta i insamlings-, behandlings- och återvinningssystemen. Dessa system bör utformas på ett sätt som förhindrar diskriminering av importerade produkter, handelshinder och snedvridning av konkurrensen.
- (16) Insamlings- och återvinningssystemen bör optimeras, framför allt för att minimera kostnaderna och de negativa miljömässiga konsekvenserna av transporter. I behandlings- och återvinningssystemen bör bästa tillgängliga teknik användas enligt artikel 2.11 i direktiv 96/61/EG om samordnade åtgärder för att förebygga och begränsa föroreningar.¹⁰
- (17) Grundläggande principer för hur hanteringen av förbrukade batterier och ackumulatörer skall finansieras bör fastställas på gemenskapsnivå. Finansieringssystemen bör bidra till en hög insamlings- och återvinningsnivå och till att genomföra principen om producentansvar. Tillverkarna bör därför finansiera kostnaderna för insamling, behandling och återvinning av alla insamlade batterier och ackumulatörer minus vinsten vid försäljning av det återvunna materialet. Under vissa omständigheter kan det emellertid vara motiverat att tillämpa de minimis-regler för mindre tillverkare. Det är därför lämpligt att föreskriva att relevanta regler eventuellt skall antas på grundval av kommittéförfarandet.

¹⁰ EGT L 257, 10.10.1996, s. 26. Direktivet senast ändrat genom förordning (EG) nr 1882/2003 (EUT L 284, 31.10.2003, s. 1).

- (18) För att insamlingen skall bli framgångsrik är det nödvändigt att informera slutanvändarna om behovet av separat insamling, om tillgängliga insamlingsystem samt om slutanvändarnas egen roll i hanteringen av förbrukade batterier och ackumulatörer. Närmare bestämmelser bör utformas för ett märkningssystem, som bör ge slutanvändarna öppen, tillförlitlig och tydlig information om batterier och ackumulatörer samt om de tungmetaller som dessa innehåller.
- (19) Om medlemsstaterna använder sig av ekonomiska styrmedel, t.ex. differentierade skattesatser, för att uppnå direktivets mål och, framför allt, för att uppnå en hög separat insamlings- och återvinningsnivå, bör de informera kommissionen om detta.
- (20) Det krävs tillförlitliga och jämförbara uppgifter om den mängd batterier och ackumulatörer som släpps ut på marknaden, samlas in och återvinns för att man skall kunna kontrollera om detta direktivs syften uppnåtts.
- (21) Medlemsstaterna bör fastställa bestämmelser om påföljder som skall tillämpas vid överträdelse av bestämmelserna i detta direktiv och se till att dessa genomförs. Påföljderna måste vara effektiva, proportionella och avskräckande.
- (22) I enlighet med punkt 34 i det interinstitutionella avtalet "Bättre lagstiftning" uppmanas medlemsstaterna att för egen del och i gemenskapens intresse upprätta egna tabeller som så vitt det är möjligt visar överensstämmelsen mellan direktivet och införlivandeåtgärderna samt att offentliggöra dessa tabeller.
- (23) De åtgärder som är nödvändiga för att genomföra detta direktiv bör antas i enlighet med rådets beslut 1999/468/EG av den 28 juni 1999 om de förfaranden som skall tillämpas vid utövandet av kommissionens genomförandebefogenheter.

- (24) Eftersom målen för detta direktiv – att skydda miljön och se till att den inre marknaden fungerar väl – inte i tillräcklig utsträckning kan uppnås av medlemsstaterna och de därför, på grund av åtgärdens omfattning eller verkningar, bättre kan uppnås på gemenskapsnivå, kan gemenskapen vidta åtgärder i enlighet med subsidiaritetsprincipen i artikel 5 i fördraget. I enlighet med proportionalitetsprincipen i samma artikel går detta direktiv inte utöver vad som är nödvändigt för att uppnå dessa mål.
- (25) Detta direktiv påverkar inte tillämpningen av gemenskapens lagstiftning om säkerhets-, kvalitets- och hälsokrav eller gemenskapens särskilda lagstiftning om avfallshantering, i synnerhet direktiv 2000/53/EG om uttjänta fordon¹¹ och direktiv 2002/96/EG om avfall som utgörs av eller innehåller elektriska eller elektroniska produkter (WEEE).
- (26) När det gäller frågan om producentansvar är tillverkare av batterier och ackumulatörer och tillverkare av andra produkter där ett batteri eller en ackumulator ingår ansvariga för hanteringen av förbrukade batterier och ackumulatörer som de släpper ut på marknaden. Ett flexibelt tillvägagångssätt är lämpligt för att finansieringssystemen skall kunna återspegla olika nationella omständigheter och ta hänsyn till befintliga system, särskilt dem som införts för att följa bestämmelserna i direktiv 2003/53/EG och direktiv 2002/96/EG, samtidigt som dubbel avgiftsbeläggning undviks.
- (27) Direktiv 2002/95/EG om begränsning av användningen av vissa farliga ämnen i elektriska och elektroniska produkter¹² omfattar inte batterier eller ackumulatörer som används i elektrisk eller elektronisk utrustning.
- (28) Bil- och industribatterier och bil- och industriackumulatörer som används i fordon bör uppfylla kraven i direktiv 2002/53/EG, särskilt artikel 4 i detta. Det är därför förbjudet att använda kadmium i industribatterier och -ackumulatörer för elektriska fordon om de inte har beviljats undantag på grundval av bilaga II till det direktivet.

¹¹ EGT L 269, 21.10.2000, s. 34.

¹² EUT L 37, 13.2.2003, s. 19.